

ГРЪЦКИТЕ ГЕРОИ НА
ПЪРСИ
ДЖАКСЪН

РИК РИЪРДЪН

Превод от английски Александър Драганов

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Percy Jackson's Greek Heroes*

Text copyright © Rick Riordan, 2015

Permission for this edition was arranged through the Nancy Galt Agency

Превод Александър Драганов

Редактор Сабина Георгиева

Коректор Таня Симеонова

Дизайн и илюстрация на корицата Стоян Атанасов

Издава „Егмонт България“

1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2015

ISBN 978-954-27-1555-9

На моята героиня Беки
P.P.

СЪДЪРЖАНИЕ

Въведение.....	9
Персей иска прегръдка	11
Психея става козметична нинджа.....	57
Фаетон не изкарва шофьорска книжка	114
Отрера създава амазонките (и сайта им)	137
Дедал измисля почти всичко.....	156
Тезей убива могъщия... О, виж, заек!.....	192
Аталанта срещу трите плодчета – борба до смърт.....	251
За каквото и да ставало въпрос, Белерофонт все не го бил направил.	279
Кирена удря лъв	304
Орфей избира соло кариера.....	318
Херкулес и неговите дванайсет глупости	339
Язон намира завивка за цяло царство	428
Послеслов	496

ВЪВЕДЕНИЕ

Да знаете, че се навих на това заради пиците.

Издателят ми каза:

– Свърши отлична работа с описанието на гръцките богове миналата година! Напиши още една книга, но за гръцките герои! Ще е супер!

– Ама аз имам дислексия – отвърнах – и трудно чета книги, камо ли да ги пиша.

Но тогава ми обещаха цяла година безплатни пици и сини бонбони. Колкото мога да изям. Пропададох се!

Предполагам, че не е толкова зле. Ако смятате да се борите с чудовища, тези истории ще ви помогнат да избегнете някои грешки. Например като тази да зяпате лицето на Медуза или да си купите матрак втора употреба от стария Кръсти.

Най-основателната причина обаче да четете за гръцките герои е за да се почувствате по-добре. Колкото и скапан да ви се струва животът ви, на онези пичове им е било още по-зле. Изтеглили са късата божествена клечка.

Между другото, за тези, които не ме познават, казвам се Пърси Джаксън. Аз съм модерен герой – син на Посейдон. Преживял съм това-онова, героите от онези времена обаче са оригинално прецаканите. Те смело оплескват нещата там,

където никой не ги е оплесквал*.

Избрал съм дванайсет юнаци, за които да ви разкажа. Би трябвало да са достатъчно. Докато четете за скапания им живот, изпълнен с убийства, измами, отравяния, осакатявания, луди роднини и впрегантни животни човекоядци, би следвало самите вие да се почувствате по-добре, в противен случай нищо не би могло да помогне.

Затога вземете горящото копие, наметнете се с лъвската кожа, полирайте щита и проверете дали имате стрели в колчана. Връщаме се четири хиляди години назад в миналото, за да спасим някои царства, да простреляме няколко богове в задниците, да опустошим Подземното царство и да оберем няколко злодеи.

А накрая, за десерт, ще загинем трагично.

Готови ли сте?

Старт!

* „Да стъпят там, където още никой не е стъпвал.“ – Риърдън препраща към оригиналния цитат от научнофантастичния сериал „Стар Трек“. – Бел. прев.

ПЕРСЕЙ ИСКА ПРЕГРЪДКА

Нямаше как да не почна от него. Не сме братя, но пък сме адаши, а и мама харесва историята му по една-единствена причина. Той оцелява. Не са го накълцали на ситно. Не му било отправено вечно проклятие. Като за герой имал щастлив край.

Животът му обаче пак бил скапан. Освен това Персей избил много хора. Какво да правиш. Кутцузът му се проявил още преди раждането.

На първо място трябва да разберете, че едно време Гърция не предствлявала една държава. Била разделена на милион различни малки царства. Никой не твърдял, че се гордее да бъде грък. Питали те от кой град си родом – Атина, Тива, Спарта, Зевсовград и прочее. Същинска Гърция била като игра на монополи. Всеки град си имал свой цар. Цялото Средиземноморие било осеяно със стотици острови и всеки от тях бил отделно царство. Представи си да живеехме така и днес. Може би си от Манхатън. Твоят цар щеше да си има собствена армия, закони и данъци. Ако нарушиш законите в Манхатън, можеш да избягаш в Ню Джърси. Тамошният цар би ти дал убежище и Манхатън не би могъл да направи нищо в отговор. Разбира се, съществува вероятност двамата царе да станат и съюзници, в който случай ти си прецаканият.

Градовете редовно щяха да воюват помежду си. Царят на Бруклин може да нападне Стейтън Айлънд, Бронкс и Гринуич, Кънектикът, да обединят военната си сила и да завладеят Харлем. Животът щеше да е доста интересен.

Но да се върнем към историята. Един от градовете в същинска Гърция се наричал Аргос. Не бил най-големият, нито най-силният, но не бил и кой знае каква мизерия. Жителите му се наричали аргиви, понеже „аргосити“ звучи като бактерия, намираща се под ръба на тоалетната чиния. Царят им се зовял Акризий. Не бил свестен човек. Ако беше твой цар, би избягал в Ню Джърси.

Акризий имал хубава дъщеря на име Даная, но това не му стигало. В онези години важното било да имаш синове. Момче, което да продължи фамилията, да наследи царството и така нататък. Дрън-дрън. Защо пък момиче да не може да стане царица? Нямам идея. Тъпо е, но такова било положението.

– Синове искам аз, синове! – крещял Акризий на бедната си жена, но и това не помогнало.

Когато тя починала, вероятно от стреса, царят здравата се изнервил. Ако се случело така, че да умре без наследник, цар щял да стане малкият му брат Прет, а двамата не се понасяли.

Отчаян, Акризий отишъл при Делфийския оракул да му предскаже бъдещето.

Да ходиш при Оракула принципно не било добра идея. Пътят до Делфи бил дълъг, а е трябвало да посетиш тъмната пещера в края на града, където една забулена вещица седяла на трикрако столче и дишала вулканични пари по цял ден, за да получава видения. Необходимо било да носиш скъп подарък на жреците, който се оставял на вратата. И после си можел да зададеш на Оракула само един въпрос. Най-вероятно в отговор си щял да получиш гатанка, след което да си

тръгнеш уплашен, объркан и по-беден отпреди.

Но както казах, Акризий бил отчаян. Загова и попитал:

– О, велики Оракуле, защо нямам синове? Кой ще наследи трона, за да пребъде името ми?

Този път Оракулът не отговорил с гатанка.

– Лесен въпрос – изграчила вещицата, – няма да имаш синове. Дъщеря ти Даная ще роди син. Той ще те убие и ще стане следващият цар на Аргос. Честито! Благодаря за подаръка и приятен ден.

Смаян и ядосан, Акризий се върнал у дома.

– Татко, какво не е наред? Какво ти каза Оракула?

Той погледнал Даная – неговото хубаво момиче с дълга тъмна коса и прекрасни кафяви очи. Много мъже искали да се оженят за нея, но сега вече Акризий треперел заради пророчеството. Няма да позволи на Даная да се омъжи. Няма да допусне тя да има син. Вече не я приемал като своя дъщеря, а като смъртна присъда.

– Проблемът е в теб – изръмжал той, – това каза Оракулът! Ще ме предадеш! Ще ме убиеш!

– Какво? – дръпнала се смаяна назад Даная. – Никога, татко!

– Стража! – креснал Акризий. – Отведете това изчадие!

Даная не разбрала какво точно била направила. Винаги гледала да се проявява като умна и внимателна. Обичала татко си, макар да бил страховит, гневлив и да гонел селяните в гората с кучетата си, все едно били зайци.

Даная винаги принасяла съвестно жертви на боговете. Казвала си молитвите, ядяла зеленчуци и си пишела домашните. Как изобщо му щукнало на баща ѝ, че била предателка?

Така и не получила отговор. Стражите я заключили в аргоската версия на затвора „Алкатраз“ – стая с размерите на килер с тоалетна, каменна плоча за легло и дебели стени от

бронз. Една тежка шахта на тавана позволявала на Даная да диша и да вижда малкото проникваща светлина, но в жарките дни бронзовата клетка се сгорещявала като фурна. Тройната врата нямала прозорци, само малко пространство на пода за хранене. Цар Акризий държал единствения ключ, понеже не вярвал на стражите. Всеки ден Даная получавала две сухи бисквити и чаша вода. Не ѝ се полагали разходки, посетители или Интернет. Нищо си нямала.

Знам какво се питате сега. Ако Акризий толкова се бил уплашил, защо просто не я убил?

Е, злонравни ми приятелю, боговете приемали убийствата в семейството много насериозно. Странно наистина, тъй като тъкмо те са ги измислили. Ако ти обаче си убил собственото си дете, Хадес щял да ти измисли специално наказание в Подземното царство. Ериниите* щели да тръгнат по петите ти. Мойрите** щели да срежат линията на живота ти. Лоша карма можела да ти се стовари на главата.

Но ако детето ти починало в подземната клетка... това не било убийство. Нещастен случай. Косвена жертва.

Месеци наред Даная киснела в своя затвор. Вътре не можела да прави друго освен малки куклички от бисквити и вода или да води разговори с тоалетната. Затова през по-голямата част от времето се молела на боговете за помощ.

Може би привлякла вниманието им, защото била мила, а и правела достойни жертвоприношения в храмовете. Или пък защото била суперготина на външен вид.

Един ден Зевс, господарят на небето, чул Даная да произнася името му. Боговете са си такива, веднага разбират кога

* Демони на отмъщението в старогръцката митология. Виж главата за Хадес в „Гръцките богове на Пърси Джаксън“. – Бел. прев.

** Богините на съдбата в гръцката митология, аналогични с Парките в Рим, Норните в скандинавските митове и легенди и донякъде нашите три Орисници. Научи повече в „Гръцките богове на Пърси Джаксън“. – Бел. прев.

изричаш имената им. Вероятно се „гугълват“ в Интернет.

Зевс погледнал от небето с острите си рентгенови очи. Видял красивата принцеса, оплакваща жестоката си съдба в бронзовата клетка.

– Ех, че неприятно – казал си Зевс. – Какъв е този баща, който затваря дъщеря си, та да не може да се влюби и да има деца?

Някой като Зевс впрочем, но това е друга тема.

– Пък и е толкова хубава – промърморил той. – Ще взема да я навестя.

Зевс все такива ги вършел. Влюбвал се в някоя смъртна девойка от пръв поглед, нахлувал в живота ѝ като романтична ядрена бомба, оплесквал нещата и след това се връщал на планината Олимп, оставяйки момичето да продължи напред като самотна майка. Този път поне намеренията му били благородни.

(Да бе.)

По отношение на Даная за Зевс трудният момент бил да измисли как да се промъкне в бронзовия ѝ зорко охраняван затвор.

Бил бог, наистина. Умеел това-онова. Можел просто да взриви вратите, но така щял да ужаси горкото момиче. Пък и трябвало да убие няколко стражи, което било досадна и черна работа. Взривовете и овъглените трупове не помагат на първа среща.

Решил, че щяло да бъде по-лесно да се превърне в нещо малко, та да влезе през въздушната шахта. Това щяло да му осигури малко спокойствие с момичето на мечтите му.

Но какъв образ да приемел? Може би мравка. Зевс бил постъпил така и с друго момиче. Искал обаче да направи добро първо впечатление, а мравките не предизвиквали удивление.

Затова решил да опита нещо съвсем различно – златен

дъжд! Разпаднал се в завихрен облак от двайсет и четири каратов брокат и се спуснал надолу по планината Олимп. Завалял през въздушната шахта и изпълнил килията на Даная с топла, мека светлина, която спряла дъха ѝ.

– НЕ БОЙ СЕ – чул се глас от броката. – АЗ СЪМ ЗЕВС, ГОСПОДАРЯТ НА НЕБЕСАТА. ДОБРЕ ИЗГЛЕЖДАШ, МОМИЧЕ! ИСКАШ ЛИ ДА СТАНЕМ ГАДЖЕТА?

Досега Даная не била имала гаджета. Най-малкото пък божествени, които можели да се превръщат в брокат. Скоро – след около пет или шест минути – се влюбила до ушите.

Минали седмици. Даная била толкова тиха в килията си, че на стражите отпред им доскучало. Тогава един ден, около девет месеца след инцидента с дъжда, един страж промушил съд с храна под вратата и чул странен звук – бебешки плач.

Изтичал при Акризий, понеже шефът трябвало да научи за това! Царят слязъл да провери какво става, отключил вратата, нахлул в килията и видял как Даная повива новородено бебе.

– Какво... – Акризий огледал килията. Вътре нямало никого. Никой друг не можел да влезе, тъй като Акризий единствен имал ключ, а нямало как някой да се мушне през тоалетната.

– Как... кой...

– Господарю – казала Даная с отмъстителен блясък в погледа, – посети ме богът Зевс. Това е синът ни. Нарекох го Персей.

Акризий щял да се задави. Думата „Персей“ означавала „отмъстител“ и „унищожител“, в зависимост от тълкуването. Царят не искал хлапето да порасне с Железния човек и Хълк*, а по погледа на Даная разбрал кой трябва да бъде унищожен.

* Отборът комиксови супергерои, сред които са Хълк и Железният човек, се нарича „Отмъстителите“. – Бел. прев.

Най-лошите страхове на Акризий относно пророчеството се сбъдвали. Било глупаво, тъй като ако не бил толкова тъп да залости дъщеря си, това нямало да се случи.

Но с пророчествата често става така. Опитваш се да избегнеш капана, но докато правиш това, всъщност го изграждаш и сам падаш в него.

Акризий искал да убие Даная и малкото момче. Така било най-сигурно, но пустото табу, касаещо убийствата в семейството, пречело! А и ако Даная казвала истината и Персей бил син на Зевс... Това, да разгневи господаря на вселената, никак нямало да допринесе за продължителността на живота на Акризий.

Царят решил да опита друго. Наредил на стражите си да намерят голяма дървена кутия с подвижен капак. Направил отгоре ѝ дупки, за да прониква въздух, доказвайки, че не бил лош човек, след което натъпкал Даная и малкия ѝ син вътре, затворил капака и хвърлил кутията в морето.

Преценил, че така нямало да ги убие директно. Може би щели да загинат от глад и жажда. Може би някоя приятна буря щяла да ги разбие на парчета, та да се удавят. Каквото и да станело, вината нямало да бъде негова!

Царят се върнал в двореца и за пръв път от години спал добре. Нищо не може да те успокои така, както това да обречеш дъщеря си и внука си на бавна, мъчителна смърт. Поне ако си гадняр като Акризий.

В същото време Даная се помолила от дървената кутия на Зевс.

– Здравей, аз съм, Даная! Не исках да те безпокоя, но татко ме изрита и сега съм в кутия по средата на морето. Персей е с мен. Така, че... да. Ако можеш да ми пуснеш съобщение или да звъннеш, ще е страхотно.

Зевс направил нещо по-добро. Изпратил нежен хладен

дъжд, който минал през дупките и осигурил на Даная и бебето прясна питейна вода. Убедил брат си, морският бог Посейдон, да успокои вълните и да обърне теченията така, че кутията да плава лесно. Посейдон дори накарал няколко малки сардини да скочат в кутията през дупките, та да си хапне Даная прясно суши.

Татко ми Посейдон наистина е страхотен!

Затова вместо да се удавят или да умрат от глад и жажда, Даная и Персей оцелели. След няколко дни дървената кутия приближила бреговете на остров, наречен Сериф, на около сто и петдесет километра от Аргос.

Даная и бебето щели да загинат, тъй като кутията била здраво залостена. За щастие един рибар на име Диктис стоял на плажа и оправял мрежите си след тежка нощ, преминала в ловене на риба.

Диктис видял огромната дървена кутия, която плувала по вълните, и си помислил:

– Е, това вече е странно.

Нагазил във водата с мрежите и куките си и изтеглил кутията на плажа.

– Какво ли има вътре? – помислил си той. – Може би вино, може би маслини... или злато!

– Помощ! – обадил се женски глас отвътре.

– Ааааа! – извикал друг, бебешки.

– Или хора – казал си Диктис. – В кутията може да има хора!

Измъкнал големия си нож за риба и внимателно я отворил. Вътре били Даная и бебето Персей – и двамата мърляви, уморени. Ухасали на престояло суши, но били живи.

Диктис им помогнал да излязат и ги нагостил с хляб и вода. „Богове, още хляб и вода“, помислила си Даная. Рибарят попитал Даная какво ѝ се било случило.

Тя решила да го просвети за детайлите. В крайна сметка не знаела къде се намирала и дали местният цар не бил случайно приятел на баща ѝ. Можела и да е в Ню Джърси. Каза на Диктис, че баща ѝ я бил изгонил, понеже се влюбила и родила дете без негово разрешение.

– Кой е бащата на детето? – учудил се Диктис.

– О... ами, Зевс.

Очите на рибаря се разширили. Веднага повярвал. Въпреки мърлявия си вид, Даная изглеждала достатъчно красива, за да привлече вниманието на бог. А от начина, по който говорела, и от цялостното ѝ поведение се досетил, че била принцеса. Диктис искал да помогне на нея и малкото бебе, но изпитвал противоречиви чувства.

– Мога да ви отведа при брат си – казал с колебание той, – казва се Полидект и е цар на този остров.

– Дали ще ни приеме? – попитала Даная. – Дали ще ни даде убежище.

– Предполагам, че да. – Диктис опитал да звучи спокоен, но брат му бил известен женкар. Вероятно щял да посрещне Даная прекалено топло.

– Ако брат ти е цар, ти защо си само рибар? – намръщила се Даная. – Не искам да те обиждам, разбира се. Рибарите са готини.

– Предпочитам да не прекарвам времето си в двореца – отвърнал Диктий. – Семейни проблеми.

Даная разбирала прекрасно семейните проблеми. Не ѝ било удобно да иска помощ от цар Полидект, но не виждала друг вариант, освен да се пхнула обратно в кутията.

– Да се измия ли? – попитала тя Диктис.

– Не – отвърнал рибарят, – с този мой брат е хубаво да изглеждаш колкото се може по-непривлекателна. Даже нацапай още лицето си с пясък. Постави водорасли в косите си.

Диктис отвел Даная и бебето в главния град на Сериф. Над всички останали сгради се издигал царският дворец – маса от бели мраморни колони и варовикови стени, със знамена, веещи се от бойниците, и грубовати стражи на портите. Даная се запитала дали идеята да се мушне обратно в кутията не била по-добра, но последвала рибаря в тронната зала.

Цар Полидект седял на солиден бронзов трон, който явно не подпирал кръста му. Стените били обсипани с военни трофеи – оръжия, щитовете, знамена, няколко препарирани глави на враговете му. Обичайният за една аудиенция декор.

– Я виж ти! – възкликнал Полидект. – Кого си ми довел, братко! Май най-после си хванал нещо в мрежите си!

– Тъ – Диктис търсел начин да каже: „Бъди мил с нея и не ме убивай“.

– Свободен си – изрекъл царят.

Стражите отвели бедния рибар.

Полидект се навел към Даная. Усмивката не го направила по-симпатичен, тъй като имал криви и грозни зъби. Парцаливите дрехи на Даная не го заблудили, нито пък пясъкът по лицето ѝ или водораслите и малките сардини в косите ѝ, нито дори купчината парцали, които стискала. „Впрочем, защо ги стиска? Да не би това да ѝ е багажът?“

Полидект видял колко хубаво било момичето. Прекрасни очи, а лицето – истинско съвършенство. След една баня и облечена в хубави дрехи можела да мине за принцеса.

– Не бой се, миличка – казал той, – как мога да ти помогна?

Даная решила да играе ролята на жертва с надеждата царят да я съжали. Паднала на колене и заплакала.

– Господарю мой, аз съм Даная, принцесата на Аргос! Баща ми цар Акризий ме прогони! Умолявам ви за закрила!

Полидект не се трогнал особено. Но умът му бясно зароботил. Аргос бил хубав град. Бил чувал за Акризий, стария цар без синове. Това също било хубаво! Ако Полидект вземел да се ожени за Даная, щял да стане владетел и на двата града. Щял да се сдобие с две тронни зали, където да окачи всички препарирани глави, които пазел!

– Разбира се, че ще ви дам убежище, принцесо Даная – казал той, достатъчно високо, че да го чуят присъстващите. – Кълна се в боговете, с мен ще си в безопасност!

Станал от трона и слязъл по стъпалата на подиума. Искал да прегърне Даная, за да ѝ покажел колко мил и добър човек бил. Но щом я приближил, парцалите в ръката на принцесата се разплакали.

Полидект отскочил назад. Плачът спрял.

– Що за магия е това? – настоял Полидект. – Имаш плачещи парцали!

– Това е бебе, господарю – Даная опитала да не се усмихне при вида на ужасеното изражение на царя – синът ми Персей, чийто баща е самият Зевс. Надявам се обещаната закрила да се отнася и за бедното ми мъничко дете.

Полидект получил тик на дясното око. Мразел бебетата – сбръчкани дебели човечета, които само плачели и акали. Съжалил, че не бил забелязал бебето по-рано, но се разсеял от красотата на Даная.

Вече не можел да се отрече от обещанието. Всички присъстващи го били чули. А и ако бебето било син на Зевс, това усложнявало нещата. Не можеш да изхвърлиш един герой на бокука, без да разгневиш боговете. Поне не и през повечето време.

– Разбира се – успял да изрече царят, – такова сладко малко... нещо. И то е под закрилата ми. Знаеш ли какво...

Царят приближил отново, но Персей пак се разплакал.

Имал радар за лошите владетели.

– Ха, ха – немошно казал Полидект, – момчето има силни дробове. Може да го отгледат в храма на Атина, в далечния край на града... въъ, искам да кажа в най-хубавата част на града. Жреците ще се погрижат за него. В същото време аз и ти, мила принцесо, ще се опознаем по-добре.

Полидект бил свикнал да става винаги неговата. Преценил, че щяло да му отнеме петнайсет, може би шестнайсет минути да убеди Даная да се омъжи за него.

Вместо това изкарал най-трудните седемнайсет години от живота си. Колкото и да опитвал да се сближи с Даная, принцесата и синът ѝ все пречели. Царят отредил за Даная собствени покои в двореца. Подарявал ѝ хубави дрехи, красиви бижута, назначил ѝ слугини, имало шведска маса, запазена за нея в царския стол. Но Даная не се заблудила. Знаела, че била точно толкова затворник, колкото и в бронзовата килия. Не ѝ позволявали да напуска двореца. Освен слугите, единствените ѝ гости били синът ѝ и неговите гледачки от храма на Атина.

Даная се радвала на посещенията на Персей. Докато бил бебе, плачел с пълно гърло всеки път, щом царят приближавал майка му. И тъй като не понасял звука, Полидект бързо се изнасял да си вземел аспириин. Когато Персей не бил наоколо, Даная намирала други начини да отклони ухажванията на царя. Когато дойдел до вратата, издавала звуци все едно повръща и се извинявала, че ѝ било лошо. Криела се сред перачките в двореца. Плачела неконтролируемо пред слугините, докато на царя не му станело неудобно и не вземел да се отдалечи.

Години наред той опитвал да спечели симпатията ѝ. Години наред тя не отвърщала на ухажванията му.

Когато Персей пораснал, нещата се улеснили за Даная и

се усложнили за Полидект.

Все пак Персей бил полубог. Невероятно талантив. На седем можел да повали голям мъж на борба. На десет да пусне стрела от единия край на острова до другия и да върти меч по-добре от всеки един войник. И понеже израснал в храма на Атина, изучил тънкостите на войната, придобил мъдрост относно това как да избира битките си, как да почита боговете – все хубави неща, ако искаш да преминеш жив през пубертета.

Бил добър син, което означавало, че посещавал майка си колкото се можело по-често. Не викал повече при вида на Полидект, но ако царят опитвал да флиртува с Даная, Персей заставал наблизо и гледал страшно с кръстосани ръце и подсигурен с няколко смъртоносни оръжия на колана си, докато царят не отстъпел.

Сигурно предполагате, че Полидект се бил предал. В крайна сметка имало много други жени, които да безпокоят. Но знаете как е. Кажат ли ти, че не можеш да имаш нещо, го искаш още по-силно. Когато Персей станал на седемнайсет, Полидект едва не полудял от яд. Искал да се омъжи за Даная, преди тя да стане прекалено стара, за да ражда повече деца! Държал да има собствени деца и да ги види царе на Аргос и Сериф. Но това означавало, че Персей трябвало да си иде.

Как обаче да се отървеш от един герой, без да го убиеш? Още повече, че на седемнайсет Персей бил най-силният и умелият боец на острова.

Полидект се нуждаел от хубав капан, трябвало да измисли начин Персей сам да се погуби, без вината да бъде на самия Полидект.

През годините царят бил виждал много герои да убиват чудовища, да спасяват села и кученца, да печелят сърцата на принцове и принцеси, да сключват изгодни сделки. На По-

лидект такова нещо не му трябвало, но забелязал, че повечето герои изпитвали фатална слабост, която, при малко повече късмет, можела да ги убие.

Каква била фаталната слабост на Персей?

Момчето се явявало принц на Аргос, син на Зевс, но било отрасло като изгнаник в далечно царство, без пари и само с майка си като единствен негов жив роднина. Това го правело уязвим на тема репутация. Жадувал да се докаже. Бил готов да приеме всяко предизвикателство. Ако Полидект успеел да използва това срещу него...

Царят се усмихнал. Имал точното предизвикателство наум.

По-късно същата седмица Полидект обявил, че събира подаръци за принцесата на съседния остров. Тя се казвала Хиподамея, а баща ѝ цар Еномай бил стар приятел на Полидект. Това обаче не било от значение. Важното било да се съберат подаръци.

Полидект свикал богатшите на Сериф на тържество в двореца, за да види какви скъпоценности могат да изплюят. Всички искали да впечатлят царя, затова се състезавали кой ще поднесе най-скъпи подаръци.

Едно семейство подарило сребърна ваза, обсипана с рубини, друго – златна колесница и два снежнобели коня. Трето предложило профил за хиляда драхми в сайт за филми и музика. Само най-доброто за еди коя си, дето щяла да се омъжва за еди кой си!

Докато подаръците се трупали, Полидект обсипвал с комплименти всички богаташи, за да се чувстват специални – все едно вече не били такива. Накрая забелязал Персей на масата с предястия да говори с майка си, опитвайки се да остане незабелязан.

Персей не искал да бъде на това глупаво тържество. Да гледа надменните аристократи не се вписвало в представата му

за забавление. Но трябвало да пази майка си в случай, че Полидект станел настоятелен, затова седял на мястото си, пиел стоплилия се пунш и ядял хапки, забучени на клечки за зъби.

– Хей, Персей! – обадил се царят от другия край на стаята. – Какъв подарък си донесъл за сватбата на дъщерята на моя съюзник? Ти си най-великият воин на Сериф, така казват всички! Сигурно ще се отчетеш с най-скъпия подарък!

Това било подло. Всички знаели, че Персей бил беден. Другите гости се изсмели и вирнали носове, доволни от това, че поставили младока на мястото му. Не им харесвало когато красиви, силни герои, които на всичко отгоре не били от града, ги побеждавали във всичко.

Лицето на Персей поаленяло.

– Не казвай нищо, синко – прошепнала до него Даная, – само иска да те ядоса. Това е някакъв капан.

Но Персей не я послушал. Мразел да му се подиграват. Бил син на Зевс, ала царят и благородниците се отнасяли с него като с отрепка. Бил уморен от Полидект и от начина, по който държал Даная като затворничка в двореца.

Персей спрял в средата на стаята. Благородниците отстъпили от пътя му, а той извикал на царя:

– Не съм най-богатият тук, но спазвам обещанията си. Какво ще искаш, Полидекте? Назови какъв подарък ти трябва и аз ще го донеса.

Тълпата засушукала тревожно. („Зашушукам“ е истинска дума, проверих в речника.)

Полидект само се усмихнал. Отдавна чакал този миг.

– Хубави думи – рекъл царят, – но дали са истинни? Би ли се заклел в реката Стикс?

Жокер – не се заклевайте в реката Стикс. Това е най-сериозната клетва, която можете да изречете. Ако не я спазите, Хадес, Ериниите и всичките демони на Подземното царство

ще ви отмъкнат и измъчват за вечни времена. Без шанс за обжалване.

Персей погледнал към майка си, а Даная поклатила глава. Той знаел, че не било мъдро да дава клетва пред злодей като Полидект. Жреците, които го били отгледали в храма на Атина, нямало да одобрят това. Тогава обаче Персей се огледал и видял как тълпата му се подхилвала подигравателно.

– Кълна се в реката Стикс! – извикал той. – Кажете какво искате, Полидектите!

Царят се наместил на неудобния си трон и се загледал в препарираните глави по стените си.

– Донеси ми...

Представете си драматична музика.

– главата на Медуза.

Представете си ахканията и охканията на гостите.

Дори само да споменеш името на Медуза било лоша поличба. А да я уловиш и да ѝ отрежеш главата? Това било нещо, което пожелаваш и на най-страшния си враг.

Медуза била най-отвратителното чудовище, известно на гърците. Някога била красива жена, но след романтична среща с Посейдон в храма на Атина* (може би същият, в който бил израснал Персей), богинята превърнала бедното момиче в ужасяващо изчадие.

Мислите, че изглеждате зле, след като се събудите? Медуза била толкова грозна, че един поглед, отправен към нея, те превръщал в камък. Никой, който я е виждал, не доживявал да разкаже за нея, но според слуховете имала златни криле на прилеп, медни нокти за пръсти и коса от живи отровни змии.

Живеела далеч на изток с двете си сестри, също превърнати в крилати изчадия – може би защото се осмелили да останат със сестра си. Трите заедно били известни като горгони.

* Виж „Гръцките богове на Пърси Джайксън“. – Бел. прев.

Звучи като яко име на метъл банда. И сега на сцената излизат Джони Грекус и Горгоните!

Добре де, може би звучи тъпо.

Много герои търсели Медуза, за да я убият, защото...

Да ви кажа, не знам защо. Тя не се закачала с никого, поне доколкото ми е известно. Може би защото се явявал труден подвиг. А може би е имало награда за най-грозно чудовище. Каквато и да била причината, никой герой, който я е търсил, не се завърнал.

За миг тронната зала застинала. Гостите изглеждали ужасени. Даная изглеждала ужасена. А Персей бил толкова ужасен, че не виждал собствените си пръсти.

Полидект се усмихнал, сякаш Коледата била дошла порано.

– Каза, че ще ми донесеш каквото си поискам. Е...

Царят разперил ръце.

– Донеси ми го!

Напрежението се стопило. Гостите избухнали в смях. Гледали Персей, това седемнайсетгодишно момче, и си го представили как отрязва главата на Медуза. Било нелепо.

– Донеси ми и ризка на горгони, като си тръгнал! – обадил се някой.

– И сладолед! – възкликнал трети.

Персей избягал посрамен. Майка му го извикала, но той продължил да тича.

Полидект се отпуснал на трона бурно аплодиран. Поръчал празнична музика и пунш за останалите. Бил в настроение да пирува.

Персей най-малкото се бил уплашил. При това положение нямало да се върне от срам, а боговете можели да го убият, задето нарушил клетвата си. Ако пък е толкова глупав да тръгне подир Медуза...

Щял да свърши като красива божествена статуя. Някой бог можел да си подпре писмата с нея.

Така или иначе, с проблемите на царя било свършено.

След като напуснал двореца, Персей изтичал до скалите, гледащи към морето. Застанал на ръба и опитал да не се разплаче. Нощното небе било покрито с облаци, сякаш самият Зевс го било срам да го погледне.

– Татко – казал Персей, – досега не съм ти искал нищо. Не съм се оплаквал. Винаги съм принасял правилните жертвоприношения и съм се старал да бъда добър син на майка си. Но сега оплесках нещата. Отворих голямата си уста и дадох невъзможно обещание. Не те моля да ми решаваш проблемите, но ще съм ти признателен, ако ми дадеш напътствия какво да правя. Как да се измъкна от това положение?

– Каква хубава молитва – обадил се някой зад гърба му.

Персей подскочил и едва не паднал от скалите. До него стоял младеж на видима възраст около двацет години. Имал къдрава кафява коса, лукава усмивка и странна шапка с периферия само отпред. Дрехите му също били странни – кафяви панталони, прилепнала кафява риза и черни обувки, които сякаш съчетавали в едно ботуши и сандали. Вляво на ризата му имало джоб, на който били изписани три букви, ала те никак не изглеждали гръцки: UPS*.

Персей решил, че този би трябвало да бъде бог, тъй като човек не би се облякъл така нелепо.

– Ти ли си... баща ми Зевс?

– Не съм толкова стар, приятелче – изхилил се новодошият. – Изглеждам ли ти да съм на повече от хиляда? Аз съм Хермес, бог на вестоносците и пътешествениците! Зевс ме прати да ти помогна!

* Американска компания за доставки. – Бел. прев.

- Много бързо!
- Аз се гордея с бързите си услуги!
- А какви са тези символи на ризата ти?
- О! – погледнал надолу Хермес. – Кой век сме? Извинявай, обърквам се понякога!

Щракнал с пръсти и дрехите му станали по-нормални – широкопола шапка, каквито пътешествениците носели, за да се пазят от слънцето, бяла туника, стегната на кръста, и вълнена роба на раменете.

– Та докъде бях стигнал? А, да! Зевс чумолбата ти и ме прати сяки вълшебни предмети, които ще ти помогнат в пътуването! Хермес отново щракнал с пръсти и гордо вдигнал една кожена чанта с размера на раница.

- Това е торба – отбелязал Персей.
- Знаем! Като отрежеш главата на Медуза, можеш да я пхнеш вътре!
- Така ли? Невероятно, благодаря.
- Освен това... – Хермес бръкнал в торбата и извадил обикновен бронзов шлем. Покривал само главата, като при най-обикновените войници на царя. – Това сладурче ще те направи невидим!

– Сериозно? – Персей обърнал шлема и погледнал вътре: – Защо пише „Направено в Бангладеш“?

– Хич да не ти пука – отвърнал Хермес. – Това е неотризирано копие на Хадесовия шлем на мрака. Но действа страхотно, гарантирам.

Персей поставил евтиния бангладешки шлем и внезапно спрял да вижда тялото си.

- Това наистина е готино.
- Нали? Виж, свали шлема, понеже имам още нещо за теб. Направих ги специални.

От торбата с вълшебни дарове Хермес извадил чифт сан-

дали, от които се показвали малки гълъбови криле. Богът провесил обувките на връзките им и те се напрегнали, сякаш да излязат на свобода, напомняйки птици на каишка.

– И аз имам такива – казал Хермес. – Ако ги сложиш, можеш да полетиш! Така по-бързо ще стигнеш до Медуза, отколкото пеша или с плуване. А понеже си невидим, не ти трябва специален боен план или други подобни глупости!

Сърцето на Персей затупкало бясно като гълъбовите криле. Още от мъничък си мечтаел да полети. Сложил сандалите и се изстрелял в небето.

– О, ДА! – подскочил от радост той. – **ТОВА Е СТРАХОТНО!**

– Да, хлапе! – извикал Хермес на малкото петънце, което излизало и пак се скривало в облаците. – Вече можеш да слезеш!

Персей кацнал, а Хермес му обяснил какво да направи след това.

– Първо трябва да намериш трите Сиви сестри!

– Защо ги наричат така?

– Защото са сиви. Освен това са грозни и безсмъртни. Ако имат възможност, биха те направили на кюфтета.

– И защо ми е тогава да ги намирам?

– Те знаят къде е тайната бърлога на Медуза? Нещо, което дори аз не знам. Освен това имат още вълшебни предмети, които ще ти помогнат в пътуването!

– Какви предмети?

Хермес се намръщил. Извадил лист хартия от джоба си и прочел написаното.

– Не знам. Не е упоменато в съдържанието. Но научих това от Атина, а тя обикновено знае какво говори. Просто отлитай на изток. След два дни ще видиш острова на Сивите сестри. Няма как да го пропуснеш, той е... въз... сив.

– Благодаря ти, Хермес! – Персей бил толкова благодарен, че се опитал да прегърне Хермес.

Богът се отдръпнал.

– Добре, хлапе, да не се вълнуваме прекалено. Късмет и опитай да не се блъскаш в планините, става ли?

Хермес изчезнал в облак дим. Персей се издигнал във въздуха. Летял толкова бързо, колкото му позволявали крилата, стърчащи от сандалите на глезените.

Островът на Сивите сестри определено бил сив. Голяма сива планина се издигала над сива гора, покрита с пепелявосива мъгла. Сиви скали се спускали в беснеещото сиво море.

„Това трябва да е мястото“, казал си Персей, понеже имал талант да забелязва очевидното.

Сложил си шапката невидимка и се спуснал към една струя пушек, издигащ се от дърветата – все едно някой си бил запалил огън.

На мрачно сечище, близо до отровнозелено езеро, три бабички стоели край огъня. Били облечени в сиви парцали, а косите им приличали на мръсна слама. Над огъня се въртяло голямо парче пушещо месо. Персей наистина не искал да знае от какво животно било месото. Когато приближил, чул жените да спорят.

– Дай ми окото! – креснала едната.

– Дай ми зъба и ще си помисля – отвърнала втората.

– Мой ред е! – завила третата. – Взе ми окото, докато гледах третия сезон на „Живите мъртви“*! Не може така!

Персей отишъл още по-близо. Лицата на бабичките били сбръчкани и отпуснати като стопени маски. Очните им ку-

* Телевизионен сериал, в който Земята е нападната от зомбита, съвременен представител на цял жанр във филмите на ужасите, за чийто основоположник се счита филма „Нощта на живите мъртви“ на режисьора Джордж А. Ромеро. – Бел. прев.

хини били празни, освен при средната сестра, Грозница #2, която имала едно зелено око. Сестрата от дясно, Грозница #1, дъвчела щастлива от загадъчното месо, като късала парченца с единствения си, обрасъл с лишеи зъб. Другите две сестри били беззъби и нещастни похапвали обезсмаслено кисело мляко в кофички.

Грозница #1 поставила още едно парче месо в устата си и задъвкала с наслада. Имам предвид с удоволствие. Наслада е силна дума.

– Хубаво – казала тя, – и без това се наядох, ще разменя зъба за окото.

– Не е честно! – развикала се Грозница #3. – Така аз ще остана без нищо!

– Млъкни и си яж млякото – казала Грозница #1, след което извадила зъба от устата си.

Грозница #2 поставила ръка на окото си и се принудила да кихне. Окоето паднало в дланта ѝ, а Персей се помъчил да не повърне.

– Готова ли си? – попитала Грозница #1. – Хвърлям на три, без номера!

Персей осъзнал, че това бил неговият шанс да направи нещо подло и доста отвратително. Изпълзял напред.

– Едно – казала Грозница #1. – Две...

Когато сивата бабичка извикала: „Три!“, Персей скочил напред. Всичките тренировки в храма на Атина и часовете, които бил прекарал да играе Call of Duty*, явно наистина подобрили рефлексите и координацията му, понеже грабнал окото и зъба във въздуха. Сивите баби останали с протегнати ръце, готови да хванат зъгрейдите си.

– Какво стана? – развикала се Грозница #1. – Нищо не хвърли.

* Популярна компютърна игра – Бел. прев.

– Хвърлих окото! – отвърнала Грозница #2. – Ти не хвърли зъба!

– Хвърлих го! – възкликнала Грозница #1. – Някой трябва да го е взел!

– Не ме гледайте! – рекла Грозница #3.

– Не мога! – отвърнала Грозница #1. – Нямам око!

– В мен е – обадил се Персей.

Сивите сестри замлъкнали.

– И зъбът е в мен – добавил той.

Трите дами извадили ножове изпод парцалите си и се втурнали по посока на гласа. Персей отстъпил назад и едва избегнал опасността да се превърне в поредното парче на шиша с мистериозно месо.

„Забележка. Невидимостта е неефективно оръжие срещу слепци“ – казал си той.

Грозници #1 и #2 блъснали глави, паднали и започнали да се борят. Грозница #3 се спънала в огъня и, пищейки, се отъркаляла в опит да потуши горящите си в пламъци дрехи.

Персей обходил периметъра на лагера.

– Ако си искате окото и зъба обратно, по-добре се дръжете прилично.

– Те са наша собственост! – завила Грозница #1.

– Безценното ни! – извикала Грозница #2.

– Това е друга история ма, идиотко!* – сопнала се Грозница #3.

Трите сестри станали на крака. Изглеждали зловещо на светлините на пламъците. Сенки танцували в празните им очни кухни, а остриетата на ножовете им заблестели в червено.

Персей стъпил на клонка. Сестрите се обърнаха към него

* Рийърдън цитира Ам-гъл от „Властелинът на пръстените“ на Дж. Р. Р. Толкин. Презривно същество, покварено от черната магия на Единствения пръстен, Ам-гъл нарича прокълнатия талисман „Безценно“. – Бел. прев.

и засъскали като котки.

Персей се опитал да успокои нервите си.

– Нападнете ли ме отново – предупредил той, – ще ви смачкам окото.

Леко натиснал слузестото топче. Сивите сестри изпищели и се хванали за празните очни кухини.

– Добре! – викнала Грозница #1. – Какво искаш?

– Първо, указания как да стигна до бърлогата на Медуза. Грозница #3 издала звук като настъпан плъх.

– Не можем да ти кажем това! Обещахме да пазим тайната на горгоните!

– И оръжията на пророчеството! – добавила Грозница #2.

– Точно – отвърнал Персей, – трябва ми и оръжията.

Бабичките заридали и почнали да се удрят по главите.

– Не можем да дадем оръжията! – казала Грозница #3. – Горгоните разчитат на нас! Иначе ще ни намерят и убият!

– Нали бяхте безсмъртни – обадил се Персей.

– Е сега... вярно е – признала Грозница #1, – но не ти трябва горгоните за врагове. Ще ни измъчват, обиждат и...

– Ако не ми помогнете – рекъл Персей, – ни зъба ще видите, ни окото. Никога.

И натиснал окото малко по-силно.

– Добре де, добре – предала се Грозница #1. – Дай зъба и окото и ние ще ти помогнем.

– Първо ми помогнете – казал Персей – и давам дума, че ще ви върна окото и зъба незабавно.

(Това било лесно обещание, тъй като тези неща били отвратителни).

– Пещерите на горгоните са на изток – обяснила Грозница #2. – Още три дни по въздух. Когато стигнеш земя, ще видиш стръмна скала, която се издига от морето. Пещерата е право в центъра, на сто и петдесет метра навътре. Единстве-

ният път е по тънък перваз. Ще познаеш мястото по статуите.

– По статуите – повторил Персей.

– Да – отвърнала Грозница #3, – а сега ни върни собствеността!

– Не бързай толкова – рекъл Персей. – Ами оръжията, които спомена?

Грозница #3 започнала да вие от раздражение и скочила към Персей. Той лесно избягнал нападението и тя се забила в едно дърво.

– Оу!

– Оръжията? – попитал отново Персей и натиснал още малко общото око.

– Ох, добре! – извикала Грозница #1. – На километър и половина от тук има мъртво дъбово дърво. Оръжията са погребани между двата най-големи корена. Но не споменавай пред Медуза, че сме ти казали!

– Няма – обещал Персей, – ще съм прекалено зает да я убивам.

– Окото! – настояла Грозница #2. – Зъбът!

– Да – Персей подхвърлил и двете неща в отровнозеленото езеро. – Обещах да ви ги върна, но не мога да ви позволя да ме преследвате, за да си отмъстите. По-добре се гмуркайте, преди някоя риба да реши, че окото изглежда вкусно.

Сивите сестри запищели и скочили слепешката във водата. Движели се заедно, като ято парцаливи гларуси.

Персей избърсал ръце в ризата си. Слуз от око. Гнусно!

Полетял на сандалите си и минал през гората. Лесно намерил мъртвото дърво, след което прокопал дупка между двата най-големи корена и намерил нещо като изкопана от човек яма, покрита с кожен капак. Дръпнал капака и веднага бил заслепен от ярък бронзов щит с огледална повърхност.

Дори в мрачната гора сияел достатъчно ярко, че да предизвика катастрофа.

Персей надникнал в дупката, която бил изкопал. Върте имало още нещо – продълговато и тясно, също покрито с полирана кожа. Взел го и установил, че държал в ръцете си прекрасен меч в черна ножница, с дръжка от бронз, увита в кожа. Изтеглил го и се ухилил. Оръжието било идеално балансирано, а острието – остро като бръснач.

Замахнал към най-близкия дъбов клон, за да е сигурен. Острието срязало клона, минало през ствола и разполовило цялото дърво, сякаш било играчка. Ако видите такава демонстрация на „Герой Телешоп“, веднага бихте си поръчали меча за 19,99 долара (без доставката).

– О, да – рекъл си Персей, – така ще стане.

– Внимателно с това – казала непознатата жена.

Персей се завъртял и едва не обезглавил богиня Атина. Разпознал я веднага. Бил израснал в храма, където имало статуи, знамена, чинийки и подноси за кафета – все с нейния лик. Носела дълга рокля без ръкави. Висок боен шлем стоял като корона върху дългата ѝ черна коса. В ръцете си държала копие и правоъгълен шлем, които блестели с помощта на магия. Лицето ѝ било красиво, макар и леко страшно. Както си трябвало да изглежда една богиня. Сивите ѝ очи, носещи цвета на бурята, били ярки и пълни с енергия, за разлика от всичко останало на острова.

– Атина! – Персей коленичил и свел глава. – Извинявай, че едва не ти отрязал главата!

– Всичко е наред – казала богинята, – изправи се, братко.

Персей се изправил. Крилицата на сандалите му потреперили нервно върху глезените.

– Тези оръжия... за мен ли са?

– Надявам се – отвърнала Атина. – Поставих меча и щита

вътре. Знаех, че някой ден ще се появи велик герой, достоен да сложи край на проклятието на Медуза. Надявам се ти да си този герой. Мисля, че Медуза страда достатъчно.

– Искаш да кажеш, че... чакай сега, нещо се обърках. Ще я превърнеш отново в човек?

– Не, ще те оставя да я обезглавиш.

– О! Това е чудесно.

– И аз така мисля. Ето каква е сделката. Ще се промъкнеш в пещерата на горгоните, докато спят. Мечът е достатъчно остър, за да мине през врата на Медуза, дебел колкото слонски крак.

– А щитът? – попитал Персей, а после очите му светнали! – Чакай! Схващам! Ще погледна отражението на Медуза вместо нея самата и така няма да се превърна в камък.

– Отлично – усмихнала се Атина, – научил си това-онова в храма.

– И от God of War* – добавил Персей. – Има едно ниво...

– Както и да е – отвърнала богинята. – Внимавай, Персей! Дори след смъртта на Медуза лицето ѝ ще има силата да вкаменява смъртните. Дръж го в кожената си торба и не го показвай на никого, освен ако не искаш да го превърнеш в як мрамор.

Персей кимнал и запомнил предупреждението.

– Ами сестрите на Медуза, другите две горгони?

– Не бих се безпокоила за тях. Те спят здраво, ако имаш късмет, ще си далеч от тях, когато се събудят. Но и да искаш, не можеш да ги убиеш. За разлика от Медуза, другите две горгони са безсмъртни.

– Но защо?

– Нямам представа, но това е без значение. Важното е да се разкараш, ако се събудят. Бързо.

* Популярна серия компютърни игри, в която главният герой Кратос се бори с боговете на Олимп. – Бел. прев.

Персей сигурно е изглеждал доста ужасен.

Атина вдигнала ръце да го благослови.

– Можеш да сториш това, Персей. Направи го за мен, за Хермес и за баща ни Зевс. Името ти ще живее вечно! Само не се излагай!

– Благодаря ти, велика богиньо! – Персей бил толкова разчувстван, че опитал да прегърне Атина, но тя отстъпила.

– Полека, братчето ми! Никой не може да докосва богинята!

– Извинявай... аз...

– За нищо! А сега върви! Успешен лов, Персей!

Богинята изчезнала в бляскаво сияние. В далечината Персей чул как Сивите сестри крещели, че трябвало да го убият, и решил, че било време да си тръгва.

Пред бърлогата на Медуза разпродавали статуи. Както били казали Сивите сестри, пещерата се намирала на половината път върху стръмна скала, гледаща към морето. Входът на пещерата и тясната пътека, водеща към нея, били украсени с мраморни воители в реален размер. Някои били вдигнали мечове, други се криели зад щитовете си. Един дори бил клекнал със смъкнати панталони. Това е лош начин да те увековечат. Но всички кандидат-герои имали нещо общо: на лицата им било изписано изражение на смъртен ужас.

Когато слънцето се издигнало над скалите, сенките плъзнали по статуите и ги накарали да изглеждат като живи. Това никак не успокоило Персей. Понеже летял, не трябвало да се безпокои за трудности по пътя.

Но въпреки това бил невероятно напрегнат. Гледал редиците смъртни, опитали да направят това, което той се канел да стори. Всеки от тях е бил достатъчно силен, за да стигне чак до тук, решен да сложи край на живота на Медуза.

Но сега всичките били мъртви. Или? Може би оставали в съзнание след превръщането си в статуи. Това би било още по-лошо. Персей си представил как замръзва завинаги, все едно дали го сърби носа. И така, докато не се напука и не стане на прах.

– Този път ще е различно – казал си Персей. – Онези типове не са имали двама богове за помощници.

Но всъщност и за това не бил сигурен. Ами ако ставало дума само за поредния божествен експеримент? Може би Хермес и Атина наблюдавали напредъка му от планината Олимп, готови да кажат:

– Тях, и с този не стана, да опитаме пак!

Кацнал пред изхода на пещерата и допъзлял навътре с вдигнат щит и оголен меч.

Вътрешността била тъмна и пълна с още мраморни герои. Персей минал покрай копиеносец в пълно бойно снаряжение, стрелец с напукан каменен лък, космат шишко с препаска, който бил напълно невъоръжен. Явно планът му бил да изненада Медуза с кръсъци... да не говорим, че бил по-грозен дори от горгоните. Но не му се получило.

Колкото по-навътре в пещерата влизал Персей, толкова по-тъмно ставало. Замръзнали герои го наблюдавали с изкривени лица. Каменни остриета го мушкали неприятно на най-невероятни места.

От края на стаята изведнъж чул хор от тихо съскане... звукът на стотици малки змии.

Загорчало му. Вдигнал полираната повърхност на щита и видял отражението на жена, която спяла на около петнайсет метра от него. Докато лежала по гръб с ръце на лицето си, изглеждала почти като човек. Носела обикновен бял хитон, а коремът ѝ бил невероятно подут.

Чакай малко...

ИЗЛЕЗЛИ ЗАГЛАВИЯ
С ПРИКЛЮЧЕНИЯТА НА
ПЪРСИ ДЖАКСЪН

ПЪРСИ ДЖАКСЪН И БОГОВЕТЕ НА ОЛИМП:

ПОХИТИТЕЛЯТ НА МЪЛНИИ
МОРЕТО НА ЧУДОВИЩАТА
ПРОКЛЯТИЕТО НА ТИТАНА
БИТКАТА ЗА ЛАБИРИНТА
ПОСЛЕДНИЯТ ОЛИМПИЕЦ

ГЕРОИТЕ НА ОЛИМП:

ИЗЧЕЗНАЛИЯТ ГЕРОЙ
СИНЪТ НА НЕПТУН
ЗНАКЪТ НА АТИНА
ДОМЪТ НА ХАДЕС
КРЪВТА НА ОЛИМП

ДОСИЕТАТА НА ГЕРОЯ
ДНЕВНИЦИТЕ НА ГЕРОЯ

ГРЪЦКИТЕ БОГОВЕ НА ПЪРСИ ДЖАКСЪН